

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobce: **A. O.**
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům
se sídlem v Praze 9, Kovářská 4

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3
poštovní schránka 21/OAM

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2017, čj. OAM-425/ZA-ZA11-ZA05-2016

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný správní orgán rozhodl dne 23. 6. 2017 o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle ustanovení §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, za objasněný tvrzený důvod žádosti žalobce označil opakované krádeže jeho dobytka, na kterých se měli podílet i příslušníci místní policie. Jako další důvod žalobce označil problematické soužití s místními obyvateli arménské národnosti, kteří ho napadali a uráželi kvůli tomu,

že je jezidské národnosti. Žalovaný shromáždil řadu podkladů, zabýval se převážně problémem jezidské národnosti žadatele a dospěl k závěru, že žalobcem tvrzené skutečnosti nejsou azylově relevantní.

II. Žalobní argumentace

2. V blanketní žalobě namítal žalobce porušení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a to v ustanoveních §§ 2, 3, 50, 52 a 68, s tím, že splňuje podmínky § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. Žaloba byla posléze doplněna soudem ustanoveným zástupcem žalobce, Organizací pro pomoc uprchlíkům. Zde je namítáno porušení § 2 odst. 4 správního řádu, když nebylo přihlédnuto ke všem okolnostem daného případu, § 50 odst. 4 téhož, když žalovaný pečlivě nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v průběhu řízení najevo. Je přesvědčen, že splňuje podmínky § 14 zákona o azylu.
3. V doplnění žaloby je uvedeno, že žalobce je jezidské národnosti, z tohoto důvodu byl vystaven bití při prodeji dobytka, ponižujícímu zacházení, na toto jednání si stěžoval u příslušných orgánů. Na policejní stanici byl také mučen. K takovému zacházení docházelo často v průběhu 15 let před odchodem ze země původu. Žalovaný přitom nepřihlédl k několika zdrojům, popisujícím praktiky mučení, nelidského a ponižujícího zacházení, pouze vypočítává zdroje, popisující situaci v Arménii. Např. Výroční zpráva Amnesty International 2016/2017 ze dne 22. 2. 2017 (uvedena na str. 3 rozhodnutí) uvádí, že mučení a špatné zacházení ze strany policie je nadále problémem – je tedy důvodná obava, že žalobce bude při návratu vystaven diskriminačnímu zacházení ze strany většinového obyvatelstva a nebude moci vyhledat nápravu ze strany státních orgánů z obav před špatným zacházením ze strany policie. Dále žaloba poukazuje na zprávu U.S. Department of State, kde se uvádí, že minoritní náboženské skupiny mají diskriminační problémy s pracovním uplatněním ve veřejném sektoru a dochází k nerovnému zacházení ve společnosti. Jezidské menšině není umožněno z důvodu diskriminace ucházet se o místa ve zpravodajské službě z důvodu náboženské příslušnosti.
4. Žalobci kvůli zkušenostem s policií hrozí vážná újma, podklad uvádí, že beztrestnost státních příslušníků zabezpečujících vynutitelnost práva zůstává největším lidskoprávním problémem. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, navrhuje proto zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

5. Z písemného vyjádření správního orgánu ze dne 6. 10. 2017 vyplývá nesouhlas s žalobními námitkami, žalovaný zdůraznil žalobcem tvrzené důvody opuštění vlasti (viz bod 1), dále uvedl, že odkazuje na obsah správního spisu, zejména žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany a protokol o provedeném pohovoru, použité informace o zemi původu. Je přesvědčen, že rozhodnutí ve věci je souladné se zákonem o azylu i správním řádem, rovněž o tom, že bylo postupováno tak, aby byl zjištěn skutečný stav věci, případ byl poté posuzován ve všech souvislostech, opatřené podklady a informace jsou objektivní.
6. Žalovaný předně zdůrazňuje, že žalobcem uváděné problémy v souvislosti s krádežemi dobytka, zejména fyzické napadání ze strany zlodějů, neshledává důvodnými k udělení mezinárodní ochrany. Tyto potíže přitom přestaly dva roky před samotným vycestováním, kdy žalobce část dobytka prodal. Nelze na ně tedy pohlížet jako na pronásledování, a to už jen proto, že dva roky před vycestováním tyto potíže žalobce již

nezažíval. Krádeže dobytka tedy stěží mohou souviset s vycestováním žalobce v dubnu 2016 a jeho následnou žádostí o mezinárodní ochranu. Žalobce se dva roky před odjezdem z Arménie rozhodl, že vycestuje, za tímto účelem začal vyprodávat dobytek, ten prodal částečně na dluh a poté čekal, až mu dlužníci postupně peníze vrátí. To byl rovněž důvod, proč vycestoval až po 2 letech po prodeji. S přihlédnutím k pobytu ve vlasti v posledních dvou letech a k uvedeným okolnostem tak žalovaný konstatuje, že nejsou naplněny ani podmínky § 12 písm. b) zákona o azylu.

7. Dále správní orgán hodnotil žalobcem uváděné dlouhodobé, intenzivní a často brutální zacházení ze strany zlodějů dobytka ve spolupráci s místní policií, další okolnosti však naznačují, že jeho problémy rozhodně nedosáhly tak vysoké intenzity, aby je bylo možné označit za pronásledování. Problémy s krádežemi dobytka začaly asi před 15 lety, k samotné délce trvání je pak potřebné uvést, že těžko může osoba vydržet tak závažný útlak a v tomto stavu ze svého vlastního rozhodnutí setrávat. Naposledy se žalobce pokusil policejní ochranu vyhledat již téměř tři roky před odjezdem, nedá se tedy hovořit ani o neposkytnutí účinné ochrany ze strany státních orgánů, neboť rozhodné období před opuštěním vlasti tyto problémy žalobce neměl. Potíže, které měl před více lety, nemohou mít přímý vztah k jeho vycestování a důvodům pro podání žádosti o mezinárodní ochranu.
8. K problému jezidské komunity v Arménii uvádí žalovaný, že komunita je vcelku malá (1 % populace), ve společnosti dobře začleněná. Jezídi měli v historii podobný osud jako Arméci za Osmanské říše, bojovali po boku Arménů mnohé minulé i současné bitvy (během služby v armádě v Náhorním Karabachu), Arméni je za to respektují. Přestože jsou jezidské vesnice situovány zejména v určitých regionech, Jezídi nejsou ze společnosti nijak vyčleňováni. S faktem, že se jedná typicky o obyvatele vesnic, zemědělce a manuální pracovníky, však souvisí jejich horší úroveň vzdělání a těžší pracovní příležitosti. Z těchto důvodů hledá řada Jezídů uplatnění v zahraničí a zemi opouští. Dle dostupných informací přijímají místní Jezídi své krajany zpět rádi, a to vzhledem k zmenšující se komunitě. Návrat zpět však není častým jevem. Ze strany společnosti i státních institucí se Jezídům jak formálně, tak reálně dostává stejných práv jako Arménům, tato země je v regionu k Jezídům zemí nejvstřícnější. Není proto pravdou, že by jezidská populace byla v Arménii vystavena systematickému tlaku, naopak, díky minulému zapojení do bojů v Náhorním Karabachu je respektována. Obecná nenávisť vůči Jezídům v Arménii není podložená, přičemž však negativní jevy ve společnosti se mohou vyskytovat jako všude jinde, a nejenom kvůli tomu, že se jedná např. o Jezídy apod.
9. Žalovaný ve svém vyjádření dále uvádí, že např. v případě potíží s místním obyvatelstvem či jiných problémů, s ohledem na okolnosti případu a zabezpečené informace je patrné, že žalobce a jeho rodina mohou využít možnosti vnitřního přesídlení v rámci Arménie. V případě žalobce, jeho manželky a obou synů jde o úplnou rodinu, jeden syn je již zletilý, případné nepohodlí spojené s přestěhováním na jiné místo v jejich vlasti tedy rozhodně není nepřiměřené. Dle obstaraných informací tak má žalovaný za to, že celá rodina včetně žalobce se při návratu může obrátit na dobře začleněné jezidské komunity v Arménii. Rodina žalobce se živila pastevectvím a sezónně cestovala do hor, za takové situace by přesun v rámci vlasti neměl činit rodině potíže. Žalobce požádal o mezinárodní ochranu společně s manželkou O. A. a syny A. a S. a jsou vedeny u zdejšího soudu pod sp. zn. 29 Az 61/2017 a 29 Az 62/2017. Synové vyjádřili

obavy z nástupu k vojenské službě, kterou žalovaný považuje za legitimní státo-občanskou povinnost, žalovaný je považuje za nepodložené a neodůvodněné a v tomto smyslu podal k oběma věcem své vyjádření. Syn Slavík měl kromě toho problémy ve škole.

10. Správní orgán posoudil tvrzení žalobce, dospěl k závěru, že v průběhu řízení nebylo prokázáno, že by žalobce v zemi svého původu vůbec kdy aktivně a cíleně uplatňoval svá konkrétní politická práva a svobody, tím méně se mu pak podařilo prokázat, že za svou politickou činnost byl pronásledován, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu. Neudělení humanitárního azylu bylo rovněž řádně odůvodněno, v úvahu nepřichází ani udělení doplňkové ochrany. Námitky žalobce jsou z pohledu žalovaného nedůvodné a žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Soud konstatuje, že ve správním spise se nachází formulář „Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu“ ze dne 3. 5. 2016, v němž žalobce uvedl, že je státním příslušníkem Arménské republiky, jezídské národnosti, téhož vyznání, nikdy nebyl politicky organizován. Je ženatý, současně s ním žádá o mezinárodní ochranu jeho manželka a dva synové (1999 a 2000). Žadatel uvedl, že převaděči jim slíbili, že když jim zaplatí, dovezou je do cíle, vyložili je zde a řekli, že se vrátí s doklady, ale čekali na ně dlouho a marně. Cestovali dodávkou od 22. 4. do 28. 4. 2016, dali pasy převaděčům a ti jim řekli, že se nemusí o nic starat. V ČR žalobce nikoho nezná, cílem bylo vycestování do zahraničí, v ČR skončili proto, že je zde vysadili. Žalobce popsal svůj zdravotní stav jako špatný, má cukrovku, cítí bolesti v kostech, v týlu, má svalové napětí. Má špatnou paměť a rychle zapomíná. Má tlak a dráždivý pocit v očích, bolesti na plicích, v noci špatně spí, svědí ho nohy a motá se mu hlava při chůzi.
12. Dne 9. 5. 2016 byl s žalobcem proveden pohovor za přítomnosti tlumočníka kurdského jazyka, který si zvolil žalobce jako jazyk, jemuž dobře rozumí. Žalobce uvedl, že celý život žil v obci Jrrarat, žil se svojí rodinou v bytě strýce. Měli dobytek, který chovali, když ho prodali nebo někam odvezli, větší část jim sebrali a měli jen malý podíl. Má sestru, která žije v Arménii, když byl malý, rodiče se rozvedli a matka již zemřela. Strýc také zemřel, jeho syna zabili. Problémy začaly před 15 lety, cestovali jako kočovníci na pastviny, vždy někdo přišel, ukradl jim část dobytka a zbil je. K dotazu, kdo ti lidé byli, uvedl žalobce, že šlo o skupiny, a ještě se jim smáli. Byli si stěžovat v Jerevanu, ale tam se jim smáli taky, poslali ho pryč. Večer pro něho přišli, zmlátili ho a pak ho zase pustili. Stávalo se to často, navíc před dvěma lety, když se rozhodl prodat zvířata, dali mu za to málo peněz. K výzvě žalovaného, aby žalobce uvedl, kdy nastal první incident, žalobce sdělil, že to začalo jednoho dne, přijelo asi 5 lidí, chtěli koupit zvířata, domluvila se cena, oni si zvířata odvezli a řekli, že si má večer přijít pro peníze, tam ho ale zmlátili a vyhodili. To je více jak 15 let. Jel si do Jerevanu stěžovat, ale ti lidé se to dozvěděli a zmlátili ho znovu. Když si stěžoval u místních, dělali si z něho „srandu“, když šel výš, slíbili prošetření a tak to šlo dokola. Místní – to byla místní policie. Ti lidé ale byli spojení s policií, nechodil tam sám, chodili i jiní, ale nic z toho nebylo. Naposledy tam byl před třemi lety. I tehdy ho znovu jak ti lidé, tak z místní policie zmlátili. K dotazu, kde se nachází policie v Jerevanu, žalobce uvedl, že si to nepamatuje, jel vlakem, pak asi 2 km pěšky, ale nic oficiálního nikdy nedostal, jen příslib, že se věc bude řešit. Proto se rozhodl, že prodá zvířata, protože začali cítit, že jsou malý národ a jsou ohroženi, děti se

bály chodit do školy. Zaslechli, že jsou lidé, kteří by byli ochotni dostat je ven, kontaktovali je, zaplatili peníze a jeli. Zvířata začal žalobce prodávat před dvěma lety, dostali peníze. Čekal ale proto, že nedostal všechny peníze, někteří mu dlužili, čekal, až mu zaplatí. Ze začátku zaznamenali, že hodně lidí odchází, ale věřili, že bude vše dobré a vyřeší se to, nebylo jednoduché opustit domov, jenže zůstávalo jen pár starých lidí, rozhodli se proto odjet. Když jim zůstala jen jedna kráva a tele, nebylo to jednoduché, ale děti začaly mít ve škole problémy, byly bezdůvodně bity. Když se šel žalobce zeptat, tak mu řekli, že se děti perou, že to tak není. Mysleli si, že je nechají doma, ale děti se chtěly učit, zde jsou mnohem spokojenější, v Arménii je diskriminace mezi dětmi, nechovají se k nim hezky. Žalobce byl za ředitelem školy, i s otcem chlapce, který ho bil a ničeho nedocílil. Když začal prodávat dobytek, tak ty popisované problémy zmizely, ale stejně byli vystaveni urážkám, chtěli po nich peníze, které dostali za zvířata, žalobce si myslí, že chtějí jejich národ vyhnat. Žalovaný dále zjistil, že z ČR byla žalobci poslána na přelomu září a října 2015 pozvánka do ČR, k tomu sdělil, že o tom nic neví, nikoho tu nezná. Žalobce popsal svůj zdravotní stav, byl zde u lékaře a dostal léky. K možnosti návratu sdělil, že jako Jezíd se nemá kam vrátit, chtějí zůstat zde.

13. Dne 13. 9. 2016 byl žalobce seznámen s podklady žalovaného, uvedl, že nejdůležitější je pro něho to, že byl zavražděn syn jeho strýce, byl znásilněn, šel na vojnu a nutili ho, aby dělal ty nejhorší práce, hlavní problémy měli právě s policií kvůli bratranci. Zavraždili celou rodinu strýce, vysmívají se jim, základ všeho je mafie. Po rozpadu Ruska a osamostatnění Arménie začali mít problémy, není to jejich stát, skutečnost je jiná, v zemi zůstali jen starší lidé. Tady jsou klidní a spokojení, vrátit se rozhodně nechtějí, v zemi původu se nemohou ani nijak angažovat. Dne 7. 6. 2017 pak žalovaný seznámil žalobce s dalšími podklady, uvedl, že nesouhlasí s tím, co tam píšou, protože když si byl v Arménii stěžovat na policii, tak se mu vysmívali, že tam nemá co dělat. Kdyby se nic nedělo, tak by neodjížděl. V jeho vlasti je rasismus, všichni Jezídí utekli, byl tam těžký život.
14. Soud přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem účastníků řízení.
15. Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
  - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
  - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o

udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo

16. Žaloba namítá nedostatečné zjištění stavu věci v tom smyslu, že žalobce splňuje podmínky, hodné zvláštního zřetele, tedy podmínky § 14 zákona o azylu, s tím, že je jezidské národnosti, byl vystaven bití při prodeji dobytka, tedy ponižujícímu zacházení, a pokud si na toto chtěl stěžovat, byl vysmíván policejními orgány a nebylo mu pomoheno, diskriminačnímu zacházení by byl vystaven i v případě návratu do Arménie.
17. Soud po přezkoumání věci konstatuje, že tentýž den jako o žalobě žalobce rozhodoval pod sp. zn. 29 Az 61/2017 o žalobě manželky a syna žalobce a pod sp. zn. 29 Az 62/2017 o žalobě syna žalobce, žaloby zamítl jako nedůvodné. V této souvislosti tak nejsou naplněny podmínky ustanovení § 13 a § 14b) v případě všech členů rodiny.
18. Je pravdou, že žalobce v doplnění žaloby již ustanovení § 12 zákona o azylu neuváděl, nicméně soud konstatuje, že z výše uvedených skutečností je zcela patrné, že žalobce se o politickém angažování či pronásledování vůbec v průběhu správního řízení nezmínil, naopak uvedl, že politicky angažován nikdy nebyl. Žalovaným vcelku krátkému konstatování na str. 4 – 5 žalobou napadeného rozhodnutí, že žalobce nesplňuje podmínky § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť žádnou činnost směřující k uplatňování práv a svobod, za kterou by byl azylově relevantně pronásledován, nevykonával, nemá soud čeho vytknout, neboť toto konstatování je úplné a pravdivé. Konečně, k případnému porušení § 12 zákona o azylu žalobce nesdělil nic konkrétního nejenom v průběhu správního řízení, ale ani v žalobě či jejím doplnění.

19. Podmínkami naplnění či nenaplnění ustanovení § 12 písm. b) cit. zákona se pak žalovaný naopak zabýval velmi podrobně, a to na str. 5 – 8 rozhodnutí ze dne 23. 6. 2017. Správní orgán uvedl, že pod znění tohoto ustanovení nelze podřadit žádnou z žalobcem uvedených skutečností, za něž lze považovat problémy žalobce, které označil jako problémy, plynoucí z jeho jezidské národnosti, kvůli níž byl vystaven ústrkům ze strany většinového arménského obyvatelstva a kriminální aktivitě – opakovaným krádežím dobytka a fyzickým konfliktům s osobami, které měly být napojeny na místní policii, s tím, že kvůli takovému propojení zlodějů dobytka a místní policie se nebyl schopen domoci ochrany ze strany státních orgánů. Žalovaný popsal své přesvědčení o tom, že podmínky důvodných obav z pronásledování z azylově relevantních důvodů, upravených tímto ustanovením, nemohly být naplněny jednak proto, že žalobce již dva roky před odjezdem, kdy prodal dobytek a vyčkával jeho plné úplaty, popisované problémy neměl, jednak proto, že intenzita jednání, které popsal, nemůže být hodnocena jako azylově relevantní pronásledování. K tomuto odůvodnění pak ještě žalovaný rozebral i další faktory, kterými jsou dvouleté čekání, emigrace a stárnutí populace, tedy demografický vývoj v místě bydliště, s tím, že též uzavřel, že z žalobcem sdělených informací plyne, že motivace zlodějů nebyla dána jeho národností a z toho plynoucí nenávistí, ale vidinou materiálního zisku. Podklady, plynoucí z výpovědí žalobce pak žalovaný konfrontoval s objektivními informacemi z různorodých zdrojů, s nimiž žalobce seznámil a které jsou též výčtem uvedeny na str. 3 a 10 rozhodnutí. Z nich plyne, že, zkráceně řečeno, obecná nenávist vůči Jezidům v Arménii není podložena, jako největší problém je popsána možnost nevýhody uvedené národnosti k přístupu k policejní ochraně a bezpečnostním složkám v tom smyslu, že je horší jejich informovanost o vlastních právech a o prostředcích právní obrany, což však, jak soud doplňuje, není azylově relevantní skutečnost ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Co se pak týče možnosti jednotlivých excesů, zde žalovaný odkázal na názor Vrchního soudu v Praze, učiněného dne 30. 10. 2001 pod sp. zn. 7 A 754/2000, kdy, krátce řečeno, soud konstatoval, že různé ústrky, slovní a fyzické útoky, diskriminační postupy při přístupu ke vzdělání, výkonu určitých povolání, ještě není azylově relevantní pronásledování ve smyslu § 2 zákona o azylu, či čl. 1.a 2. Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Žalovaný dále vypořádal v uvedeném smyslu prakticky všechna sdělení žalobce, tedy, jak chování zlodějů dobytka, tak zbití opilými muži při nechuti žalobce oslavovat, problémy žalobcových chlapců ve škole, vypořádal i námitky žalobce ohledně překladu z průběhu řízení, poukázal i na určité nepřesnosti, které žalobce sdělil a konečně i postupnou úpravu jeho tvrzení. Soud se s uvedeným odůvodněním žalovaného ztotožňuje a považuje ho za logické, uspořádané a vyčerpávající.
20. Žalobce namítal, že splňuje podmínky § 14 zákona o azylu, žalovaný uzavřel rozhodovací proces v tom smyslu, že podmínky, hodné zvláštního zřetele, v případě žalobce neshledal. Správní orgán zvažoval v daném případě skutečnost, že žalobce přicestoval s manželkou a dvěma dospívajícími syny, uvedl sice určité zdravotní potíže, nicméně na cukrovku bere léky a žádný zdravotní nález ani přes výzvu žalovaného nedoložil, jeho obtíže žalovaný nepovažoval za ohrožující, navíc žalobce pracuje – viz doložené žádosti o potvrzení za účelem zaměstnání. Před vycestováním měl žalobce úplné socio-ekonomické zázemí. Vzhledem k tomu, že v doplnění žaloby váže žalobce možnost udělení tzv. humanitárního azylu k tomu, že několik zdrojů popisuje praktiky mučení a nelidského a ponižujícího zacházení v Arménii a žalobce uvedl, že byl z důvodu své jezidské národnosti diskriminován, soud uvádí, že takové obecné sdělení nemůže vést

k závěru, že žalobci náleží mezinárodní ochrana, když sám, jak uvedeno výše, žádné zásadní azylově relevantní skutečnosti pro svůj případ neuvedl. Žalobce uvádí, že jezidské menšiny není umožněno ucházet se o místa ve zpravodajské službě, sám však neuvedl, že by měl o takové zařazení kdykoliv v minulosti či po návratu zájem, neuvedl ani, že by měl pro takové zaměstnání jakoukoliv kvalifikaci. Taková zmínka je tedy v daném případě, dle přesvědčení soudu, v souvislosti s možností udělení mezinárodní ochrany, zcela lichá.

21. K neudělení tzv. doplňkové ochrany z důvodu § 14a) zákona o azylu žalovaný na str. 11 – 12 odůvodnil nezjištění hrozby vážné újmy pro případ návratu žalobce do země původu. Uvedl, že žalobce není ohrožen uložením nebo vykonáním trestu smrti, Arménie je jednak zemí, kde takový trest udělit nelze za žádný trestný čin, žalobce sám pak ani nic podobného neuváděl. Soud považoval spíše za potřebné přezkoumat, zda je řádně a úplně odůvodněna neexistence hrozby mučení, nelidského či ponižujícího zacházení, které žalobce tvrdil. Žalobce toto vázal k jednání zlodějů dobytka, lidí, s nimiž si dohodl koupi dobytka a k jednání policie, kde si na uváděné problémy stěžoval. Žalovaný však tato jednání vyhodnotil, s ohledem na sdělení, že po dobu posledních dvou let, kdy žalobce část dobytka prodal a uváděné problémy již neměl, spíše než k národnostnímu, tak k problému charakteru materiálního. Soud pak, s ohledem na všechna žalobcova sdělení souhlasí se závěrem správního orgánu, že se v daném případě jedná o problémy, které vůbec po návratu do vlasti nastat nemusí, nelze je tedy nijak předjímat. Ze skutečností, zaznamenaných ve správním spise je pak rovněž patrné, že žalobce své problémy postupně gradoval a též, že je nelze považovat za zcela konzistentní. Poté, co popsal okrádání své osoby, zbití a nedovolání se pomoci ze strany policie, nakonec při seznámení s podklady sdělil, že největším problémem bylo zabití bratrance. Z uvedených důvodů soud nespáčil v nezjištění hrozby vážné újmy pro případ návratu žalobce do země původu, která by měla spočívat v mučení, nelidském či ponižujícím zacházení nebo trestání, žádné pochybení. Žalovaný se konečně zabýval i možným přesídlením rodiny v rámci země původu do míst, kde je menšina více etablována, nebyly shledány ani žádné vážné problémy v návratu rodiny po pobytu v cizině. Byl popsán i problém Náhorního Karabachu v souvislosti s možným ohrožením žalobce, upraveným v písm. c) výše cit. ustanovení, bylo konstatováno, že se jedná stále o situaci napjatou, nikoliv však konflikt takové intenzity, aby mohl ovlivnit životy běžné civilní populace obou sousedních států, s čímž soud souhlasí. Vycestování žalobce pak nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR.
22. Soud po přezkoumání věci dospěl k závěru, že namítaná pochybení v případě žalobce v průběhu správního řízení nenastala, skutkový stav byl správním orgánem zjištěn úplně a dostatečně, soud spatřuje žádost žalobce spíše jako účelovou, podanou z důvodu legalizace zdejšího pobytu, k čemuž však zákon o azylu sloužit nemůže. Žaloba nebyla shledána důvodnou a soud ji proto v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

23. Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje zněním ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy soud přiznává náhradu nákladů řízení účastníkovi, který byl ve věci úspěšný. V daném případě to byl žalovaný správní orgán, který náhradu nákladů řízení nežádal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 11. ledna 2019

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně